ECHIPELE ROMÂNEŞTI DE CLUB ÎN COMPETIŢIILE EUROPENE

Trei echipe româneşti debutează în sezonul internaţional 1966—67 al competiţiilor europene.

Cu acest prilej, să aruncăm o privire în urmă la participările echipelor de club din România în competiţiile internaţionale.

Fotbalul românesc şi-a trimis echipe care să îl reprezinte, în mai toate competiţiile europene rezervate formaţiilor de club. Echipe din ţara noastră au participat, de-a lungul anilor, la 9 ediţii ale Cupei Campionilor Europeni (şi acum, campioana României păşeşte pentru a zecea oară în întrecere), la 5 ediţii ale Cupei Cupelor (cea din 1966—67 este a şasea participare), la 5 ediţii ale Turneului Balcanic (a cincea ediţie a început în primăvară şi este în curs de desfăşurare), la 4 ediţii ale Cupei oraşelor-tîrguri (în acest an participăm pentru a cincea oară), la 3 ediţii ale Cupei Europei Centrale şi la singura ediţie a Cupei Dunării.

În total, de la meciul Venus—Ujpest din ediţia a XI-a (1937) a Cupei Europei Centrale şi pînă în prezent, reprezentantele ţării noastre au susţinut 114 întîlniri internaţionale oficiale, în 27 de competiţii, cîştigînd 49 de partide, terminînd la egalitate 15 meciuri şi pierzînd 50. Ele au înscris adversarilor 180 de goluri şi au primit 197. (Nu au fost cuprinse în acest bilanţ, rezultatele echipelor române din ediţia 1940 a C.E.C., care a fost anulată).

Fără îndoială, cele mai bune performanţe le-au realizat Rapid Bucureşti (de două ori cîştigătoare a Turneului Balcanic), Steagul roşu Braşov (cîştigătoarea primei ediţii a Turneului Balcanic) şi Farul Constanţa (care a pierdut în finală, în faţa Rapid, în Turneul Balcanic ediţia 1965—66). Din păcate, în celelalte competiţii, reprezentantele fotbalului românesc nu au realizat succese asemănătoare. Totuşi, se cuvine să remarcăm faptul că Dinamo Bucureşti a fost eliminată din Cupa Campionilor Europeni de echipe de o deosebită valoare (Real Madrid şi — de două ori — Internazionale Milano) şi că Petrolul Ploieşti a „parcurs" trei tururi ale Cupei oraşelor-tîrguri din 1962—63.

Dar iată care este palmaresul echipelor româneşti în meciurile internaţionale susţinute în cadrul competiţiilor europene oficiale:

— în C.C.E.	28	11	3	14	43— 57	45%
— în Cupa Cupelor	14	6	1	7	16— 24	46%
— în Turneul Balcanic	36	18	9	9	64— 40	62%
— în Cupa oraşelor-tîrguri	18	10	1	7	22— 19	58%
— în Cupa Europei Centrale	12	3	1	8	22— 30	29%
— în Cupa Dunării	6	1	0	5	13— 21	17%
TOTAL	114	49	15	50	180—197	49%

În privinţa participării la aceste competiţii, se pot enumera: Dinamo Bucureşti (la 5 ediţii ale C.C.E. şi la o ediţie a Turneului Balcanic), Steaua Bucureşti (la 2 ediţii ale C.C.E., la 2 ediţii ale Cupei Cupelor şi la o ediţie a Cupei Dunării), Petrolul Ploieşti (la 2 ediţii ale C.C.E., la o ediţie a Cupei Cupelor şi la 2 ediţii ale Cupei oraşelor-tîrguri), Steagul roşu Braşov (la 2 ediţii ale Turneului Balcanic şi la 2 ediţii ale Cupei oraşelor-tîrguri), Rapid Bucureşti (la 2 ediţii ale Turneului Balcanic şi la o ediţie a Cupei Europei Centrale), Venus Bucureşti (la 2 ediţii ale Cupei Europei Centrale), Farul Constanţa (la 2 ediţii ale Turneului Balcanic), Progresul Bucureşti şi Universitatea Cluj (la cîte o ediţie a Cupei Cupelor), U.T.A. (la ediţia în curs a Turneului Balcanic), Ripensia Timişoara (la o ediţie a Cupei Europei Centrale) şi Politehnica Timişoara (la o ediţie a Cupei Dunării).

„BILANŢUL" CELOR 12 ECHIPE DE MAI SUS ESTE:

Dinamo Buc.	23	9	3	11	39— 48	46%
Farul	8	4	2	2	14— 8	62%
Petrolul	18	10	1	7	19— 20	58%
Politehnica	4	1	0	3	9— 12	25%
Progresul	2	0	1	1	1— 2	25%
Rapid	18	11	4	3	32— 19	72%
Ripensia	4	1	0	3	9— 12	25%
Steagul roşu	18	8	4	6	34— 26	55%
Steaua	13	4	1	8	20— 31	35%
Universitatea	4	2	0	2	3— 6	50%
U.T.A.	2	0	0	2	2— 5	0%
Venus	4	0	1	3	6— 16	12%
TOTAL	118	50	17	51	188—205	49%

În bilanţul de mai sus, spre deosebire de cel internaţional alcătuit „pe competiţii", figurează şi finala românească a Turneului Balcanic 1965—66.

În privinţa locului de desfăşurare a partidelor, se poate întocmi un bilanţ foarte grăitor:

pe teren prop.	55	37	3	15	118— 63	70%
pe teren advers	56	11	12	33	60—127	30%
pe teren neutru	3	1	0	2	2— 7	33%

El dovedeşte că echipele româneşti nu se prea împacă cu terenul adversarelor lor.

Cele 114 meciuri internaţionale oficiale au fost susţinute de echipele noastre de club împotriva reprezentantelor a 16 ţări. Mai jos este prezentat palmaresul echipelor româneşti de club în întîlniri din cadrul competiţiilor europene, cu adversare din:

Albania	9	4	3	2	12—10 61%
Austria	6	2	2	2	4— 4 50%
Bulgaria	22	10	4	8	36—42 55%
Cehoslovacia	4	3	0	1	11— 5 75%
Danemarca	2	2	0	0	7— 2 100%
R.D. Germană	8	5	0	3	9— 9 62%
R.F. Germană	3	1	0	2	6— 8 33%
Grecia	4	2	0	2	9— 6 50%
Irlanda	2	2	0	0	5— 0 100%
Italia	10	3	1	6	9—23 35%
Iugoslavia	10	4	1	5	15—17 45%
Malta	2	2	0	0	7— 0 100%
Portugalia	2	0	1	1	1— 2 25%
Spania	7	1	0	6	9—20 14%
Turcia	13	6	3	4	18—15 58%
Ungaria	10	2	0	8	20—34 20%

Remarcăm cu plăcere bilanţul pozitiv faţă de echipele din Bulgaria, Cehoslovacia, R.D. Germană, Danemarca.

În încheiere urăm echipelor româneşti angrenate în întrecerile europene mult succes şi dorim ca sezonul internaţional 1966—67 să însemne o nouă treaptă pe calea afirmării fotbalului.

ing. EUGEN PETRESCU

Fotbal

REVISTĂ SAPTAMINALĂ

Redacţia şi administraţia Bucureşti
Bd. Mărăşti 26, raionul 30 Decembrie

COLEGIUL DE REDACŢIE

Constantin Chiriţă, Ştefan Covaci, Gh. Dumitrescu, Ion Lupaş, Pavel Marcu, Aurel Neagu (redactor şef), Angelo Niculescu, Andrei Rădulescu, Constantin Teaşcă, Dumitru Tomescu, Stelian Trandafirescu (redactor-şef adjunct), Radu Urziceanu (secretar general de redacţie), Emerich Vogl, Ion Voica, Ion Voinescu.

Prezentarea grafică **Liviu Bobocea**

DIN „ENCICLOPEDIA" LUI WILLIE

Bobby Charlton, „dirijorul" atacului englez, îşi manifestă bucuria pentru un nou gol marcat de echipa sa

EDIŢIA '66 N-A OFERIT LUMII FOTBALISTICE UN MODEL CONVINGĂTOR

Echipa Angliei a cîştigat titlul mondial pe bună dreptate, dar în ansamblu jocul ei nu poate constitui un model de urmat, pentru cei ce caută noi drumuri de acces spre cote superioare situate pe muntele VALORII. Englezii au ieşit învingători datorită unui sumum de calităţi de ordin sportiv şi psihologic, dar jocul, tactica lor au fost lipsite de distincţie, de acele trăsături de frumuseţe, originalitate, laturi indispensabile oricărei expresii care solicită consimţămîntul nostru.

Dacă privim de sus în jos edificiul clasamentului, la nici unul dintre etajele sale nu vom distinge ceva strălucitor, complet, ceva care să te îndemne să rămîi, să aprofundezi, să preiei, să adaptezi. Ici-colo, au apărut unele aspecte sănătoase, darnice în promisiuni, dar faţă de nici o echipă admiraţia şi încrederea nu pot ţîşni în voie, sînt cenzurate de spiritul critic solicitat de frecvente aspecte dezolante sau îngrijorătoare.

Campioana mondială a jucat foarte bine, precis şi eficace în faza de apărare, demonstrînd inconsistenţa proclamării „betonului" drept singura tactică capabilă să garanteze securitatea propriei porţi. În schimb, acţiunile de atac ale echipei lui Ramsey au suferit de schematism, de monotonie, au avut o eficacitate scăzută (doar 9 goluri în şase partide, dacă ţinem cont de argumentele prin care sînt contestate golurile 3 şi 4 înscrise în prelungirea finalei). Jucătorii englezi s-au copiat, s-au autoplagiat acţiune de acţiune, meci de meci, bagajul lor de manevre ofensive era sărac ca o schiţă. Ne amintim cum aruncau de la centrul terenului pase lungi în faţa porţii adverse, soluţii previzibile după al doilea meci, atît pentru adversari cît şi pentru cei din tribune. Aveau mingea, o trimiteau pe sus în zona lui Hunt şi Hurst, aceştia se luptau în aer cu 3—4 apărători să redobîndească aceiaşi minge pe care de fapt puteau s-o fi păstrat, trimiţînd-o prin pase precise unui coechipier demarcat.

Mereu repetată, manevra devenea plictisitoare şi lipsită de randament, balonul era rareori recuperat, jucătorii se uzau inutil, obligaţi să planeze mereu, să se ciocnească cu apărătorii, cîştigul tactic era evident derizoriu. Şi toate acestea, în ciuda bunei pregătiri tehnice şi fizice a jucătorilor englezi, calităţi ce recomandă şi îngăduie un joc mai nuanţat, mai plin de neprevăzut, de inteligenţă tactică. Cînd porneau la atac, englezii nu pregăteau acţiunea la mijlocul terenului şi, trecînd precipitat peste această zonă, direcţia ofensivei lor nu era aproape niciodată camuflată, redistribuirea forţelor nu avea timp să se efectueze, încît poarta adversă o asaltau întotdeauna în condiţii de inferioritate numerică. Anglia este o campioană mondială care a vărsat o „sumă" destul de mică în tezaurul fotbalului.

Un joc de asemenea monoton, cîntat descori pe o singură coardă, s-a degajat şi din evoluţia echipei vestgermane, mai ales atunci cînd Beckenbauer — tip de mare fantezie — a fost obligat să „escorteze" pe Onega sau pe Bobby Charlton. Uwe Seeler şi Emmerich au fost mereu egali cu ei înşişi, fiindcă au deprinderi tehnico-tactice puţine, rudimentare, nu fac ceva surprinzător niciodată, nu realizează asociaţii de moment impuse de fază. Şi fiindcă Haller a primit consemn să se retragă descori de pe extremă, la mijlocul terenului, înainte nu rămînea decît Held. Încercările acestuia de a schimba „programarea celor doi roboţi" au dat tot atît de puţine rezultate cîte a obţinut şi Bobby Charlton în tentativa sa de a transmite focul sacru al gîndirii tactice, lui Hunt şi Hurst.

Echipele Uniunii Sovietice, Uruguayului, R.P.D. Coreene şi parţial Argentina, ca să nu mai enumerăm din motive de spaţiu şi pe cele eliminate în serii, în pofida tehnicii de nuanţată calitate a jucătorilor, s-au asemănat în timpul desfăşurării acţiunilor ofensive printr-un joc sărac în idei, în surprize, uşor de descifrat şi de contracarat. Şi aceasta, fie datorită sacrificării jucătorilor de coloratură pe altarul spiritului defensiv (Voronin, Solari, Rocha), fie datorită izolării puţinilor oameni trimişi înainte, obligaţi să se descurce numai cu arma simplă a contraatacului. Or, lipsa unei exprimări tactice variate, inerţia, manevrele de rutină, repetate de la fază la fază, de la adversar la adversar, este tot ce poate conveni mai bine apărătorilor. Este motivul care transformă fotbalul într-o luptă oarbă, la care inteligenţa şi agilitatea nu participă şi unde balanţa victoriei e înclinată prin forţă şi prin duritate.

De la această tristă regulă au făcut parţiale excepţii Portugalia, Ungaria, Brazilia (ultimele două doar în meciul dintre ele) şi Argentina. În jocul lor nu te întîlneai doar cu „reproduceri proaste" după un original uzat. Eusebio, Coluna, Simoes, Albert, Bene, Rakoşi, Jairzinho, Parana, Rattin, Onega, Mas, schimbau „macazul fazei", alternau pasa scurtă cu cea lungă, sau cu o fentă neaşteptată, modificau direcţia de circulaţie a balonului încît apărarea adversă ajungea pe picior greşit, creau iluzii, urmate de surprize tactice, într-un cuvînt căutau să transfere disputa din domeniul luptei directe în cel al surprizelor, al subtilităţii. Nici aceste formaţii nu s-au exprimat permanent cu asemenea mijloace. Ele au rămas nişte oaze reconfortante într-un teren pustiit de răstălmăcitorii noţiunii de „realism" în fotbal.

Se poate vorbi, de asemenea, despre existenţa unui proces de nivelare valorică realizat din păcate prin apropierea echipelor bine cotate în trecutul mai mult sau mai puţin apropiat, de plutonul formaţiilor mediocre. Nimeni nu s-a detaşat pregnant, departajarea s-a făcut cu dificultate. Echipa vest-germană putea fi eliminată de către Spania, Anglia n-a putut trece de Uruguay şi „s-a căznit" să depăşească echipa Mexicului, echipa U.R.S.S. a înfrînt anevoie rezistenţa chilienilor şi exemplele se pot înmulţi.

Pentru evoluţia fotbalului a fost întotdeauna nevoie de idoli (echipe sau jucători). Reuşitele acestora deveneau un bogat material faptic, obiect de studiu şi de imitaţie (desigur într-o prelucrare creatoare). Din punct de vedere tactic, ediţia 1966 a Cupei mondiale n-a propus lumii fotbalistice ceva convingător, atrăgător şi rezistent la analiză. În schimb, pregătirea tehnică şi atletică a jucătorilor a progresat şi fotbalul nostru trebuie să facă neîntrerupte eforturi în această direcţie.

FRANŢA

GREŞELILE LUI GUÉRIN

Jucătorii francezi au în general o tehnică bună, dar fără accente ieşite din comun. În schimb sînt lipsiţi de calităţi atletice deosebite, destul de rapizi, dar puţin rezistenţi şi puternici.

În altă ordine de idei primele două echipe din campionatul francez, Nantes şi Valenciennes, practicau de mulţi ani (cu un convingător succes), metoda de joc bazată pe „apărarea în linie" guvernată de principii total opuse „betonului". Această stare de fapt impunea de multă vreme observaţia că „betonul" n-ar fi fost de loc potrivit echipei Franţei.

Dar Guérin a rămas imperturbabil pe drumul „defensivei". A introdus în echipă şase jucători din Nantes, obişnuiţi de la club să joace cu totul altfel. Pe Budzinski l-a decretat betoner, pe cellalţi apărători i-a obligat să practice marcajul individual, (deşi erau obişnuiţi cu jocul în „zonă"), din înaintaşi a vrut să facă nişte cai năzdrăvani care să zboare singuri, izolaţi, peste apărările adverse. Vechile deprinderi ale jucătorilor nu l-au interesat. De calităţile şi limitele lor n-a ţinut cont. Căzuse în „transa betonului", din care nu l-a putut scoate probabil decît inevitabila decizie de destituire.

La 12 iulie a început pentru echipa Franţei săptămîna iluziilor sfărîmate. Corul celor ce-l apăraseră pe Guérin pentru „realismul" său şi pentru aşa-zisa aderiune, obţinută din partea jucătorilor, a amuţit chiar după primul meci. Scorul a fost 1—1, dar mexicanii ar fi meritat să cîştige, iar francezii

s-au mişcat ca nişte figurine de ceară dirijate de un păpuşar neîndemînatic.

Guérin a persistat mai departe şi două zile mai tîrziu la White City, „betonul" francez a fost surpat de către jucătorii uruguayeni. Echipa a fost complet dezorganizată, jucătorii se retrăgeau în debandadă spre poarta lui Aubour, iar în atac acţionau complet dezarmaţi de atuurile pe care le conferă jocul colectiv şi sprijinul reciproc. Au deschis scorul din penalti, dar uruguayenii le-au înscris apoi două goluri şi în finalul meciului ar fi putut realiza scorul campionatului. Incoerenţa, bluff-ul marcajului individual, o totală neputinţă în atac, iată rodul unei tactici falimentare pregătită luni de zile de un antrenor, care făcea şi mai dureroasă amintirea lui Paul Nicolas, cel ce dăltuise marea echipă a Franţei din 1958.

În ultimul meci împotriva Angliei, echipa Franţei trebuia „să învingă sau să moară". Pierduse majoritatea şanselor, îşi pierduse prestanţa, vigoarea şi plăcerea de a juca. Peste noapte Guérin, fanaticul avocat al „betonului", pe care toţi ziariştii, indiferent de opiniile lor iniţiale, îl socoteau acum un „visător mediocru", responsabil de acest joc desuet, a permis însfîrşit fotbaliştilor francezi să joace cum ştiau, cum li se potrivea, să practice acel fotbal în „manieră nantesă", de care sînt într-adevăr legaţi printr-o afinitate de structură.

De aceea Franţa a făcut un meci memorabil, deşi echipa a rămas din min. 5 în zece oameni şi ceva mai tîrziu în nouă, datorită accidentărilor lui Hausser şi Simon. Eliberaţi de consemnele „betonului", jucătorii francezi au reclădit o echipă, au redobîndit plăcerea de a juca, şi-au regăsit inteligenţa şi spontaneitatea lor firească, şi-au recăpătat vigoarea pierdută. Fotbaliştii de la Nantes au devenit „osatura" echipei, apărarea în linie a funcţionat bine, acţiunile de atac purtate în manieră colectivă au creat o adevărată primejdie la poarta lui Banks. Se înţelege ce mult au fost prejudiciaţi, acţionînd în cimp doar cu 9 şi apoi cu 8 jucători. Au pierdut meciul, dar echipa Franţei, jucătorii şi fotbalul francez s-au reabilitat. Din nou toată lumea a redescoperit resursele fotbalului francez, vitalitatea sa anemiată stupid de un antrenor fără discernămînt.

Rubrică redactată de **Romulus BALABAN**